

EIDOS
34

De același autor:

- *Delirium Tremens*, Ed. Stef, Iași, 2006;
- *M-am născut pe Google*, Ed. Stef, Iași, 2007;
- *Donator universal*, Ed. Stef, Iași, 2007;
- *Omul din cutia neagră*, Ed. Fides, Iași, 2007;
- *33 bis*, Ed. Fides, Iași, 2008;
- *Analfabetism literar*, Ed. Fides, Iași, 2008;
- *Dicționarul suferinței*, Ed. Fides, Iași, 2008.

© 2008 by Ionuț Caragea, Montréal,

www.ionutcaragea.ro

Toate drepturile rezervate.

ISBN 978-973-8930-30-8

Editura FIDES

EDITURĂ RECUNOSCUTĂ DE CNC SIS

IAȘI, RO, UE

editura_fides@yahoo.fr

www.fides.srv.ro

IONUȚ CARAGEA

N E G R U
SACERDOT

FIDES

Ionuț Caragea sau Poezia ca dicționar al suferinței

Unul dintre poeții adevărați ai noului val scriitoricesc afirmat în ultimii 4-5 ani este, fără îndoială, Ionuț Caragea. Născut la Constanța (1975), rugbist de performanță mondială (este triplu campion al provinciei Québec, echipa « Parc Olympique »), poetul și-a urmat destinul dincolo de ocean, în Canada. A debutat cu poeme pe internet, iar editorial în 2006, cu volumul *Delirium Tremens* (Iași, Editura Stef).

Cea de-a doua carte, apărută tot la Iași, cu titlul *M-am născut pe Google*, a impus rapid un poet de mare forță ideatică, constructor de stări lirice, aflat pe drumul descoperirii marii poezii. Atins pînă la rană de civilizația recentă, de cuceririle comunicării, poetul spune: „m-am născut pe Google/ am deschis ochii și-am privit printr-o fereastră/ către cealaltă lume căreia probabil trebuia să-i spun Mamă/ am atins-o cu degetele mele pătrate/ și mi-a fost teamă... din păcate/ să nu o rănesc și să nu mă rănească/ cuvintele mele aveau nevoie de atingere pămîntească“ (*M-am născut pe Google*). Sau, în poemul *Download*: „Doamne/ am primit mesaj de la tine/ în timp ce mă spovedeam pe hîrtie/ s-a înfiripat un link între cer și pămînt/ prin care mă hrăneam prin care te *downloadam*/ poezie// am învățat să iau totul de la început/ primul cuvînt a fost/ amintire“.

Poet de o forță debordantă, tumultuos și temperamental, Ionuț Caragea face ca poezia să țîșnească precum apa bogată în săruri din gheizere fierbinți. Cărțile sale dau impresia unei stări poetice neîntrerupte și, mai ales, dau impresia că poetul scrie un poem fără de sfârșit.

În 2007 a mai publicat încă două cărți de hîrtie: *Donator universal* (Editura Stef, Iași) și *Omul din cutia neagră* (Editura Fides, Iași).

Poemele din cartea pe care o avem în față și pe marginea căreia încercăm aceste cuvinte de predoslovie suavă, îl înfățișează pe tînărul Ionuț Caragea ca pe un poet proteic, în stare să abordeze experimente la care autorii lirici ai generației sale nu mai îndrăznesc. Mi s-a făcut astfel de bucurie să descopăr un virtuos al versului clasic, cu rimă și ritm, instalat într-o metafizică originală, ce stă bine poetului autentic. Temele sunt cele mari: *Dragostea, Libertatea, Nașterea, Exilul, Moartea*.

Asemenea lui Ovidius din *Tristele și ponticele*, Ionuț Caragea, aflat la peste șapte mii de kilometri de vatra natală, se confesează astfel: „Exil în camera obscură/ Acolo unde timpul static/ Încremenește o figură/ Sfirșitul unui enigmatic// Exil în camera de gardă/ Înconjurat de reci halate/ Lumina-ncepe brusc să ardă/ Pupila-n ochiul stîng se zbate// Exil în atriu și ventricol/ Globule roșii decedate/ Între magnific și ridicol/ Se află sferile pătrate// Exil în camera de veghe/ Exil în starea hibernală/ Exil la miile de leghe/ Exil în groapa comunală“ (*Exil*).

Sau: „mă întîlnesc prin vise cu fostele amante/ și ele mă întrebă... și nu vreau să le mint;/ de la atîtea gînduri și gesturi dezarmante/ voi celebra cu crucea – o nuntă de argint.“ (*Nunta de argint*).

Ionuț Caragea iubește poezia, așa cum iubește și viața (chiar și cea de exil benevol) cu patimă de ibovnic. Spune poetul: „trăiești singur înconjurat de libertate/ iubești nespus jungla omului contemporan/ ce te mai miri că multe lucruri sînt ciudate/ ai construit o lume ca meșterul cancan.“ (*Meșterul cancan*).

Transmigrat prin acest volum, *Negru Sacerdot*, spre adevărurile simple, spre cîntecul primordial, spre dicțiunea presocratică a ideilor lirice, Ionuț Caragea îmi întărește credința că prin căutările sale în care-și poartă harul, prima sa problemă este Poezia, iar ultima, tot Poezia. Nu pot să închei acest excurs prietenesc fără a cita un poem trubaduresc, dar și ușor bacovian, care m-a umplut de încântare, pre numele său *Moartea n-are flec la tocuri*: „de trăit, trăim prin vise/ sau prin jocuri de culise;/ viața este-un schimb de focuri,/ moartea n-are flec la tocuri.// gîndul morții ne apasă/ și ne smulge o grimasă;/ sîntem predispuși la șocuri:/ moartea n-are flec la tocuri.// am rămas fără cuvinte.../ morții strigă din morminte:/ hai să facem schimb de locuri!/ moartea n-are flec la tocuri.“

De altfel, poezia lui Ionuț Caragea e traversată de o febră a căutării, de o cohortă de neliniști, o nemulțumire ființială și o angoasă de fond, atribute ale poetului blestemat al acestor timpuri agresive. Cum boema scriitoricească are loc acum pe Internet, Ionuț Caragea (cel care și-a alcătuit un dicționar al suferinței, cel care practică „somasochismul poetic“ și susține că el ar fi plămădit de-a dreptul „din carnea lui Eros și sîngele lui Bachus“) poate fi găsit oricînd pe Google („m-am născut pe Google și voi muri în inima lumii“) la o mare fereastră luminată: www.ionutcaragea.ro.

Daniel CORBU

Durere-moarte-viu

Mă-ndrept ca un proscris, spre țărături anateme,
Poeme și iubiri, iubire în poeme;
Geea își scoate sînul, sînt oare al său fiu ?
Înlăcrimez pămîntul, durere-moarte-viu.

De ce e crudă viața ? Cu ce-s de vină eu ?
De ce-i ridată fața ? De ce mă mișc mai greu ?
Un an, alți doi, alți zece, doar foi din calendar,
Le rupi pe zi ce trece, e totul în zadar.

Rămîne doar coperta, sicriu de abanos,
Ce am ajuns cu toții... și oare cu folos ?
Mă-ndrept ca un proscris, spre oaza de pustiu
Înlăcrimez pămîntul, durere-moarte-viu.

Negru sacerdot

Pe cînd noaptea se-adîncește și în beznă e mai frig
Și de lacrimi fac risipă, dintre șoapte mi te strig,
Îmi apari cu chip de Lună, peste dealul crucilor,
Către tine-întind o mînă, din neant să te cobor.

Îmi cresc aripe de flutur, cap-de-mort cu ochii mari,
Te privesc și iar mă fură gîndul pașilor hoinari,
Pe drumeagul de mătase, visul meu urzit de dor,
Înnod capete de viață, veșnic tristul călător.

Pe cînd noaptea se-adîncește și în beznă tremur tot,
Așteptînd nelegiuirea unui negru sacerdot,
Îmi apari cu chip de Lună, peste dealul crucilor,
Către tine-întind o mînă și-nchid pleoapele ușor...

Lacrimi de zefir

Același zîmbet tainic, o șoaptă la ureche,
Cînd Noaptea și cu Luna sînt suflete pereche,
Te regăsesc sub cruce în vechiul cimitir
Cu humă și durere și lacrimi de zefir.

Același dor de moarte, cu pîlpîiri de stele,
Cînd între noi sînt alte fatidice tunele,
Te regăsesc sub cruce, pe frunte ți-e pus mir
Cu humă și durere și lacrimi de zefir.

Același pretutindeni, un mare singuratic,
Cînd moartea se sfîrșește în somnul hieratic,
Te regăsesc iubito și-n locul tău respir
Cu humă și durere și lacrimi de zefir.

Deschide ochii larg

Deschide ochii larg, corăbii se scufundă
Cu pânzele umbrite de ultima secundă
Ce trece ca un nor gonit de o furtună
De-l legăna în brațe cu fulger și răsună.

Deschide ochii larg, e liniște pe mare,
Doar valuri rătăcite se zbat cu disperare,
Să nu le-nghită calmul umilei consternări
Când ochii mei albaștri sînt ale tale zări.

Deschide ochii larg, privirea să-ți ajungă
La zări de veșnicie, nu este cale lungă
Și roagă-te la cer să plouă cu memorii
Pe care le transpun în versuri autorii.

Exil

Exil în camera obscură
Acolo unde timpul static
Încremenește o figură
Sfârșitul unui enigmatic

Exil în camera de gardă
Înconjurat de reci halate
Lumina-ncepe brusc să ardă
Pupila-n ochiul stîng se zbate

Exil în atriu și ventricol
Globule roșii decedate
Între magnific și ridicol
Se află sferile pătrate

Exil în camera de veghe
Exil în starea hibernală
Exil la miile de leghe
Exil în groapa comunală

Moartea, muza vieții mele

Luna palidă pe cer, mă-nspăimîntă și nu-i cer
să coboare printre ramuri și să fie doar o boare,
lasă frica mult deoparte și te-nvăluie cu umbra,
îți sărut și sînii goi, eu și tu și amîndoi.

Moartea crîncenă pe deal, călărește-un negru cal,
își saltă coasa spre Lună, să adormi în semilună,
lasă frica mult deoparte și te-nvăluie cu frigul
și șoptește-mi vorbe dulci, eu și tu ca și atunci.

Muza, mută ca și Luna, îmi dezlănțuie furtuna,
o nălucă-mi taie calea și mă podidește plînsul
și las clipele să treacă, cine o să mă-nțelegă
cînd voi scrie despre Moarte, ea e Muza de departe.

Nunta de argint

mă întîlnesc prin vise cu fostele iubite
și le întreb adesea: de ce m-ați părăsit?
și îmi răspund mirate, cu genele lipite:
noi sîntem tot aicea, tu însă ai murit...

ce viață este asta, ca vîntul și morișca?
de ce îi spunem viață, cînd nu știm ce e după?
de ce iubirea noastră se joacă-ntruna rișca?
și cînd sîntem pe-aproape, pămîntul o astupă?

mă întîlnesc prin vise cu fostele amante
și ele mă întreabă... și nu vreau să le mint;
de la atîtea gînduri și gesturi dezarmante
voi celebra cu crucea – o nuntă de argint.

33 bis

și viața mea cealaltă
să o slăvesc – mă-nvață
cu mască mortuară
cu față și postfață

oriunde deschid cartea
e-o inimă ce bate
cuvintele înoată
prin marea de păcate

pe foaia numărată
identic și cu bis
se săvârșește-o crimă
și cine m-a ucis ?

ajuns după milenii
tot la aceeași treaptă
îmi regăsesc Golgota
în vorba înțeleaptă

și vezi tu, frate geamăn
din pîntecul de mamă
tu ești cel mai bătrînul
și nu vom fi de-o seamă

iar eu ce mi-s de după
scăpata răstignire
îmi otrăvesc cuvîntul
ca să îți dau de știre

pe foaia numărată
identic și cu bis
va curge veșnic – Styxul
și-o să mă-nec în vis.

Vinerea Mare

Un înțelept
Cruce la piept
N-am cum să scap
Cruce la cap

Zilele numeri
Cruce pe umeri
Mă lași la vatră
Cruce de piatră

Primesc însemn
Cruce de lemn
Ultim suspin
Cruce mă-nchin

Din miez de nuc
Crucea mi-o duc
Spre creator
Pe cruce mor

Meșterul cancan

întreaga lume uneltește pe la spate
îmi înnoadă mâinile într-un nod gordian
nu mai contează dacă am sau nu dreptate
iubiți-mă călare ca pe un breaz troian

în viață important este să ai de toate
să se adune multe în fiecare an
să faci colecție de jucării stricate
și tot în moarte s-aluneci pe un tobogan

trăiești singur înconjurat de libertate
iubești nespus jungla omului contemporan
ce te mai miri că multe lucruri sînt ciudate
ai construit o lume ca meșterul cancan

Adio, nemurire

Privesc pe întuneric cum flacăra se stinge,
Adio tristă viață, să ne murim cu bine,
Dar văduva cea neagră se pare că nu vine,
La poartă-mi bate iarna cu patimă și ninge.

Privesc în depărtare, se troienesc speranțe,
Adio nemurire, e ocupat mormântul,
Voi rătăci prin viață, să-mi regăsesc cuvântul
Și să-mi clădesc poemul întâieii cutezanțe.

Privesc în mine însumi cum sufletul se zbate,
Adio izbăvire, sînt blestemat de soartă
Și soră mi-este iarna înfățișată-n poartă,
În casă intră frigul și-l recunosc drept frate.

Actor de pantomimă

aș vrea să fiu un prunc furat de vise
să aibă raiul porțile deschise
aș vrea să-mi bată Dumnezeu la ușă
aș vrea să ard și să nu fiu cenușă

i-aș cere umbrei să rămîn pe drumuri
fără iubiri și fără de parfumuri
i-aș cere și femeii inocența
i-aș cere și pedeapsa și clemența

nu vreau să văd cum viața se destramă
și să rămîn un colț din pentagramă
nu vreau să fiu actor de pantomimă
nu vreau să dau pe viață o centimă

Avem nevoie ?

avem nevoie de cuvinte
atunci cînd spunem rugăciunea ?
vrem Dumnezeu să ne alinte
dacă-l cinstim cu plecăciunea

avem nevoie de durere ?
pînă la sînge de adîncă ?
în viața asta răul pierce
numai în sufletul de stîncă

avem nevoie de credință ?
cine mai crede în iubire ?
iubirea noastră-i o sentință
ce o primim la despărțire

avem nevoie de iertare ?
regretele sînt prea tardive
de fiecare dată doare
și vom găsi alte motive

avem nevoie să fim oameni
sau vom rămîne doar primate ?
nici nu mai ştii cu cine semeni
iubirea-n cartea de bucate

avem nevoie de minciună
pentru-a trăi într-o idilă ?
atunci cînd fulgeră şi tună
ne vom trata cu o pastilă

avem nevoie de iluzii
în drumul scurt spre nemurire ?
hai să ne facem toţi perfuzii
să fim drogaţi cu fericire !

avem nevoie de cuvinte
pe crucile din cimitire ?
poate ne vom aduce-aminte
cînd moartea ne va da de ştire

...şi ne iubi-vom în tăcere

Afară ninge rar

afară ninge rar, cu fulgi de moarte albă
și lacrimi înghețate îmi sînt lucie salbă,
iar frigul ascuțit îmi zgîrie retina,
afară ninge rar și neagră e lumina.

afară ninge rar, încărunțind pămîntul,
îmi este dor de tine și bate-n geamuri vîntul,
la margine de drum, doi oameni de zăpadă,
afară ninge rar, cu gesturi de bravadă.

afară ninge rar și tremură copacii,
și tremură și sfinții și tremură și dracii
și tremură și morții cînd frigul îi încinge,
afară ninge rar și rar afară ninge.

Alabastru

nu mă compar cu anticii coloși
când mă cuprinde cerul sub axile
cioplesc în alabastru un cuvânt
soldatul neucis la Termopile

umbra-i a morții stratagemă
când mă cuprinde noaptea sub axile
pelerinaj prin viața de apoi
soldatul neucis la Termopile

arheolog prin vise și amprente
când mă cuprinde muza sub axile
restaurez atingeri interzise
soldatul neucis la Termopile

Amar

gânduri amare, vorbe amare,
lungile clipe istovitoare
ce se revarsă, ce se adună
și bună ziua și noapte bună.

gânduri rostite, țipete surde,
dragostea mea le întrepătrunde,
sint doar mânia cum clocotește
și o privesc și nu mă privește.

întâmplător sau poate destinul,
amar sau dulce îl sorb ca vinul,
zilele sumbre, tulburătoare
și oare de ce și de ce oare.

gânduri amare, vorbe amare,
numai dorințe chinuitoare,
nu guști amarul, nu știi ce-aduce
și mor ca să mă satur de dulce.

Avort

Dacă trăim clandestin
Sau prezentăm pașaport,
Avem același destin:
Sîntem pierduți prin avort.

Trageți în noi, frații mei!
Căci am ajuns de pripas
Și în ograda cu lei,
Numai viteji au rămas.

De unde vin? E firesc:
De pe planeta Pămînt.
Nu știi ce limbă vorbesc?
Eu prin iubire cuvînt...

Boala

port în mine boala, boala mă iubește,
ea este fidelă și mă însoțește,
îmi aduce-aminte că sînt doar un om,
care din credință a sădit un pom

și din el culege fructele durerii,
omul e un câine ce-l asmut hingherii,
scheaună la Lună cînd îi este dor,
stelele sînt puse pe cer ca decor.

port în mine boala ca pe-o mîngîiere,
poate cine știe, voi simți plăcere
după alte zile ce-au trecut subit,
îmi voi spune sincer, boala m-a iubit.

într-o cărțulie cu coperte groase,
inima îmi bate în coșciug de oase,
spune rugăciune către Dumnezeu,
are și o muză pusă ca trofeu.

port în mine boala ca pe o comoară,
știi că va rămîne veșnică fecioară
și cînd bunăstarea mă va plictisi,
boala îmi va scrie alte poezii.

Cu-acest poem...

Cu-acest poem voi stăpîni redute
Versuri formînd un nou triumvirat
Puse la loc de cinste și virtute
În templul sufletului preacurat

Cu-acest poem voi dezlega păcate
Un ultim sfînt va fi eliberat
Și rănilile rămîn pe veci uscate
Un loc în paradis răscumpărat

Cu-acest poem îmi fac singur dreptate
În astă lume de necercetat
Și sper că rugii mele-n libertate
Să îi răspundă domnul ocupat

Cu-acest poem se-nchide în cetate
Un ultim gând ce-a fost necugetat
Și corul cântă un canon și poate
În cer va fi de îngeri fredonat

Cu-acest poem voi săvârși o carte
Voi fi pe doișpe-a patra recitat
Și voi ciuli urechea de departe:
Măcar de ziua mea nu m-au uitat

Dormeau părinții tăi în sicriu

atingeai pietrele cu nume de moarte
simțeai răceala viilor care
s-au uscat ca frunze în geamătul viu
dormeau părinții tăi în sicriu

ai aruncat cămașa nopții pe tine
simțeai răceala stelelor care
s-au aprins pe cer temnicer și pustiu
dormeau părinții tăi în sicriu

te rugai Lunii pentr-un ochi de lumină
copacii-ntindeau crengile care
îți mîngîiau părul ușor castaniu
dormeau părinții tăi în sicriu

Efemer

Aceleași trepte le cobor
urcînd aceleași trepte iară
le număr încercînd să zbor
în lumea ta imaginară

pășesc pe un covor rulant
țesut la scară planetară
timpul – cadavru ambulat
își răsuțește o țigară

inima – groapă de gunoi
oasele – praf în scrumieră
sîngele – lacrimi în noroi
sînt homosepiefemeră

Eu la pătrat

viața este zero, la puterea doi
și rămîne zero, nuli sîntem și noi

viața este unul, împărțit la doi
rămîne jumate, restul la gunoi

viața sîntem toți, radicali din unul
și rămîne răul și în mijloc bunul

viața este sfera, cercul și pătratul
scotocind prin toate, aflăm rezultatul

viața e triunghiul, dreptele catete
și rămîne unghiul, fără epitete

viața e obtuză, pînă-n infinit
și rămîne punctul, singur și uimit

viața-i printre puncte, o mulțime vidă
și rămîne moartea, singură, rigidă

viața este zero, zero absolut
la puterea doi, un necunoscut

viața-i geometrie – simplă cum sînt Eu
însă $Eu^2 = \text{Dumnezeu}$

Șahul etern

dacă $Eu^2 = Dumnezeu$
ce se întâmplă cu celălalt Eu ?

celălalt Eu – fac o rocadă și mat
cuvîntul meu va rămîne stigmat

cum pot stîrpi neputința din mine
să fiu stăpîn pe vieți și destine ?

cum pot s-accept următoarea greșeală
dacă celălalt Eu mă înșeală ?

Eu te iubesc, te iubesc, știi prea bine
însă celălalt Eu te previne

și cînd te scriu – te zidesc în poeme
celălalt Eu în van să blesteme

nu mai ucide, iubito, poetul
el e profetul, anahoretul

el te iubește, iubește-l și du-te
să fiți în fața morții – redute

să fiți regină și rege-mpreună
șahul etern – iubirea nebună!

Femeia-vărsător

privește-mă cu ochii lipsiți de-ngrijorare
și spune-mi doar cuvinte de dragoste și dor,
cînd vei pleca departe îți voi trimite-o floare
și-n plic o sărutare, femeie-vărsător.

nu vreau ca toată lumea să știe de vei plînge,
privește doar oglinda la tine-n dormitor,
tu scric-mi despre viață cu patimă și sînge
și îți voi fi aproape, prin vise călător.

cîndva ne vom atinge și vom clădi iubirea,
coloană infinită cu palmele pe cer
și vom culege stele, să le simțim zvîcnirea
cînd inimile noastre nu vor avea reper.

Sărut de porțelan

cum zbori peste ocean, tu, pasăre măiastră,
în fiecare an – la mine la fereastră,
îmi cânti o melodie – a propriului destin
și vîntul iar adie prin florile de in.

tu aripa-ți întinde deasupra frunții mele,
căci stelele-s murinde pe cerul plin de stele,
tu, pasăre măiastră, cum zbori peste ocean,
la mine la fereastră – sărut de porțelan.

mai este loc de-o strofă și-un an pe calendar,
dar curge sînge-n cofă și-mi beau al meu amar
și scriu cum se trăiește cu propriul meu destin,
cînd firul îmi urzește prin florile de in.

Îmi port îngerul pe umăr

am o presimțire – sumbră
corpul se va face umbră
pasul va rămîne urmă
dumnezeu mă strînge-n turmă

am o presimțire – vagă
noaptea cîinii își dezleagă
rănile nu le mai număr
îmi port îngerul pe umăr

am o neagră – presimțire
ca o tristă despărțire
vorba îmi devine șoaptă
cobor treaptă după treaptă...

am o presimțire – una
moartea îmi va strânge mîna
să-mi arate lumea mare
cu șireturi la picioare

am o presimțire – alta
mă vor prețui cu dalta
și-mi vor dezveli portretul
astăzi s-a născut poetul

Festina lente

năucitoare clipe, poeme indecente
aceasta este viața, un vis: *festina lente*
calvarul cu cocoasă, copita de argint
cu fiecare vorbă, încerc să nu vă mint
cu fiecare scrîșnet, un gând se domolește
în fiecare faptă o moarte mă păzește
aceasta este viața, un vis: *memento mori*
adu-mi mereu aminte, pleca-vor călătorii
la margine de drum, doi oameni se iubesc
privindu-i cu tristețe, și eu îmbătrînesc
nu-mi place vinul ăsta cu gust de scortșoară
nu-mi place nici izbînda pe calea cea ușoară
aceasta este viața; *de gustibus*: nu-ți place?
trăiește altă viață sub altă carapace!
și crucea: ce e crucea, ce drumuri le bifurcă?
e drumul ce coboară și drumul care urcă?
și corpul: care corp se arde-n crematoriu?
și lumea: care lume trăiește-n purgatoriu?
aceasta este viața, un *veni, vidi, vici*
o scurtă nebunie cu dragoste și vicii
tu scric, lasă joaca, poeme indecente
aceasta este viața, un vis: *festina lente*

Jack Spintecătorul

Îndrăgostit stăpîne de rînjetul malefic,
Atac la întîmplare în visul conștient
Și îmi adun cu ură dușmanul hieratic,
Într-un morman de trupuri ucise indecent.

Alcargă muribunzii, efortul e sisific,
Ordon să se oprească, ascultă, evident,
Demența unor gînduri, ce sentiment magnific,
Să-i torturezi cu grijă în ultimul moment.

Hipnotizați, stăpîne, credința le-o rectific,
Rostita rugăciune cu glasul virulent,
Obedient se-nchină și îți zîmbesc patetic,
Ești demonul serafic din noul testament.

Macabru

las viermii să-mi asculte
în sunet descompus
refrenul cărnii moarte
umplute de humùs,

las dinții să-ncolțească
prin buze germinate
și limba să-mi rodească
în cheaguri dantelate,

las ochii să își scurgă
urdoarea printre gene
și nasul să-și prelingă
mucoasele perene,

las burta-nsărcinată
să nască mațe fierte
duhoarea emanată
să treacă prin perete,

las corbii să leșine
pe cripta-ngălbenită
și lupii să suspine
de foamea răscolită,

las morții să se-ntoarcă
cu toții în mormânt
pe veci să putrezească
cu nările-n pământ.

Migrenă

Inimi se sfișie-n tîmple,
ochii îți miruie chipul,
gura de draci ți se umple,
fierbe-n clepsidră nisipul.

Cerul te-apasă pe umeri,
umbra se-agață de haine,
gropile nu le mai numeri,
sînt ocrotite de taine.

Lumea te crede alcoolic,
semnele toate-o-arată;
chipul profund melancolic:
o clonă desfigurată.

Unii te calcă pe mână,
alții îți pipăie fundul,
zaci fericit într-o rînă,
reazem – țărîna și prundul.

Moartea o sorbi cu privirea,
pleoapele cad oboseite,
trupul își pierde simțirea,
clipe-ncetează tihnite...

Reguli nescrise

Mă supun regulii nescrise
ce-mi cântă doina uitării,
clipele mele-s proscrise
tăcerii.

Dorințele toate sînt chinuri,
suavă-i iubirea ce plînge,
speranțele visuri
nătînge.

Povară mi-i trupul strigînd,
cerșind obșteasca-ndurare,
zadarnice lacrimi curgînd
amare.

Destin, suferință adîncă,
mă legeni pe brațe părinte,
adorm în suflet de stîncă
printre atîtea...
cuvinte.

...Tăcerii nătînge,
amare cuvinte,
părinți de stîncă,
morminte.

Azi iarba crește-crește

azi gânduri se înfruntă
în coliseul morții

azi pleata e cărunță
și iarba nu-i cosită

privirea ta senină
apune istovită

miros de naftalină
în cimitirul vesel

prăpastia adâncă
vrea să imite cerul

și iarba crește-crește
adoarme temnicerul

sub talpa ta pământul
nu se bătătoarește

azi carnea nu e carne
și florile nu-s flori

arhanghelii durerii
te vor lăsa să zbori

Creatoarea de coșmaruri

Creatoarea de coșmaruri
Vine noaptea pe la gene
Printre gândurile valuri
Ea teroarea ți-o așterne

Te trezești în bezna cruntă
Față-n față cu o hîdă
Ce privirea și-o încruntă
Și începe calm să rîdă

Mîlc în tainițele mute
Ochi de fiare nevăzute
Moartea colții își ascute
Maldăr de cadavre ciute

Din abis răsare Luna
Avînd rochia pătată
Latră-ntruna ca nebuna
Printre nouri cocoțată

Ceru-și leapădăurgia
Pielea ți se încrețește
Întunericul, magia
Îți cresc aripi, solzi de pește

Lupii-și pregătesc festinul
Corbii croncănesc furioși
Orb în lupta cu destinul
Te adulmecă – miroși

Transformat într-o năpîrcă
Te ascunzi într-o spărtură
Gheara ți se-nfige-n cîrcă
Și pămîntului te fură

Arde focul lumînării
Somnul este loc de veci
Noaptea-n clipa condamnării
Te cuprinde-n mreje reci

Frig în tainițele nopții

Frig în tainițele nopții
Rece curge igrasia
Lumînările și morții
Ne umbresc copilăria

Scîrție din balamale
Ușile deschise-n tindă
Mugete de animale
Amintirea ne colindă

Arde ultima dorință
Taie vîna vînătaie
Lent cuprinși de neputință
Fără vîlvă vîlvătaie

Retrăim mereu coșmarul
Cel din prima tinerețe
Și ne înghițim amarul
Când dăm anilor binețe

Cuget plin de calomnie
În timpane zvâcnitura
Ne provoacă insomnie
Și ne blestemăm făptura

Frig și nu există vracii
Să usuce igrasia
Ne-mprietenim cu dracii
Și-l ucidem pe Mesia

Moartea n-are flec la tocuri

de trăit, trăim prin vise
sau prin jocuri de culise;
viața este-un schimb de focuri,
moartea n-are flec la tocuri.

gîndul morții ne apasă
și ne smulge o grimasă;
sîntem predispuși la șocuri:
moartea n-are flec la tocuri.

am rămas fără cuvinte...
morții strigă din morminte:
hai să facem schimb de locuri!
moartea n-are flec la tocuri.

Pe ultimul drum

aș vrea să visez dar visul revarsă
prin genele zilei și ultima farsă
îmi scutur costumul de praf și de scrum
și merg cu tristețe pe ultimul drum

încerc să găsesc răspunsul la toate
și cad – mă ridic – și mă tîrîi pe coate
aș vrea să știu ce se află la capăt
să știu ce-am pierdut și ce n-am să recapăt

din cînd în cînd îmi mai scapă o rimă
aceasta îmi este materia primă
tușesc și mai trag din țigară un fum
și merg cu tristețe pe ultimul drum

Sînge

Sîngele-albastru
cerul sucombă
inimi senine
pîntecul seu,

Sîngele galben
chinuri mocnite
rîncede visuri
Soare ateu,

Sîngele negru
fiară vicleană
moarte flămîndă
crez panaceu,

Sîngele verde
ierburi orfane
trup rădăcină
umbrelul greu,

Sîngele roșu
crudă iubire
frate de cruce
Om-Dumnezeu,

Sînge de molii
foaie velină
sufletul zace
plumb minereu.

Moartea-n patul meu se-așterne

Moartea-n patul meu se-așterne
Este văduvă bătrână
Și mă roagă Doamne, Doamne
Să mă culc cu ea pe-o rînă

Strîng în palme restul vieții
Și-mi sărut Moartea cu ură
Poate voi mînji pereții
Cu sînge și cianură

Zîmbetul dement îngheață
Rătăcit la colțul gurii
Moartea foarte iubăreață
Vrea să-și etaleze nurii

Inima tuberculoasă
De atîta tuse seacă
Bate tare, nu se lasă
Și pe Moarte o îneacă

Moartea-n patul meu se-așterne
Și îi dau un brînci din coate
Și năpîrca Doamne, Doamne
Scoate coasa de la spate

Sînt acoperit cu pudră
Plouă cu extract de milă
Praf sînt oasele-n clepsidră
Viața filă după filă

Crește-un arbore din mine
Ce rodește amintire
Doamne, bătrînețea vine
Straturi, straturi de satire...

Umbra vieții

ai pus mâinile belciug
peste trupul lînced
duhnești suflet în coșciug
sloi, cadavrul rînced

jelesc vocile-n solfegiu
totu-i chin și vaier
hîd în mijloc de cortegiu
rînjetul giuvàier

cîntă-n cor un recviem
preoții-n altare
umbra vieții o-nviem
moarte, salutare!

Nu sînt singur

mamei mele

nu sînt singur, am o umbră fugărindu-mi zilnic pasul,
am și-un tunet rupt din ceruri cînd îmi obosește glasul,
am și Soarele și Luna, am și bolta înstelată,
am și-o poză cu o fată cu rochița dantelată.

nu sînt singur, am oglinda încruntată riduri-riduri,
am speranțe-n depărtare, am și ziduri după ziduri,
am și-o muză ce mă doare printre vise fără număr,
am și stropii grei de ploaie picurîndu-mi rar pe umăr.

nu sînt singur, am credința argintată într-o cruce,
am și vise colorate, am și lacrimi caduce,
am și-o inimă ce bate, bate-ntruna ca o toacă,
am și-un înger și un demon îndemnîndu-mă la joacă.

nu sînt singur, am un suflet rătăcit printre cuvinte,
nu sînt singur, nu sînt singur, strigă morții din morminte,
nu sînt singur, nu sînt singur, strigă valul cînd se sparge,
nu sînt singur într-o mare scufundare de catarge.

Nu sîntem animale

intimități și vicii,
prejudecăți, capricii,
atacuri sexuale,
nu sîntem animale.

iubim prin delăsare,
pe răni pudrăm cu sare,
apucături normale,
nu sîntem animale.

priviri libidinoase,
femei simandicoase,
bărbați în pijamale,
nu sîntem animale.

uzăm prezervative,
doar sarcini prezumtive,
anticoncepționale,
nu sîntem animale.

mai credem în religii
ca surse de litigii
și știm, nu-i nici o cale
să fim și animale.

Pîntecul matern

Amăgești cumplita viață
Cu un vis de nemurire.
După noapte, dimineață...
După moarte, fericire ?

Mergi încet spre cimitirul
Vieților de-odinioară
Și te-ntîmpină sictirul
Unui croncănit de cioară.

Tot ce-n jurul tău va naște,
Nu va înceta să moară,
Învierile de Paște
Îți fac viața mai ușoară.

Ți se interzice visul
Și te-ndrepti către infern,
Fericirea, paradisul
Sînt în pîntecul matern.

Sfertul de Om

Am iubit sfertul de Om
Mai mult decît trei :
Tatăl, fiul, sfîntul duh
Farmecele ei

Am iubit sfertul de Om
Rîu, pămînt și nor
Fără gravitație
Suflet călător

Am iubit sfertul de Om
Sînge și eter
Fără respirație
Zîmbetul – mister

Am iubit sfertul de Om
Ca pe un întreg
Fără explicație
Tot nu înțeleg
De ce l-am iubit

Amin

Poetul sufletelor triste

Sînt eu poet al sufletelor triste,
jertfă îmi este versul sîngerînd,
pe-altarul clipelor neprețuite,
la pieptul tău aş vrea din nou să plîng.

Sînt un izvor secăt de neputință,
al contemplării veșnic autor,
prin poezii de dor îmi fac zapise
între prezent, trecut și viitor.

Sînt un sihastru-al zilelor rămase,
destin îmi este moartea așteptînd,
pe un tărîm de zîmbete umbrite
doar amintiri deșarte pot să strîng.

Sînt gîrbovit de timpul fără milă,
încet îmi tîrîi pașii spre sicriu,
prin cimitir de cruci adînc zidite
te regăsesc iubito într-un tîrziu...

Baba-oarba

bruma bătrîneții nu-ndoaie copacii
cum îndoaie omul pînă la pămînt
însă-i taie fierul și pe ei săracii
cînd le vine vremea să intre-n mormînt

dalta bătrîneții nu cioplește-n piatră
cum cioplește-n omul tînăr și frumos
pîntecul de stîncă va fi loc de vatră
pentru oseminte fără de folos

umbra bătrîneții nu cunoaște nume
dar le recunoaște după calendar
zile după zile în întreaga lume
joacă baba-oarba și dă moartea-n dar

Lupoaica

te-ntîlnesc cînd vine-o vreme, inima o simt cum geme,
am să mor încet, cum nimeni n-a murit, tremurător;
încețtare, nici o clipă, doar de lacrimi fac risipă,
te iubesc, cu ce ardoare, mai ca-n luna lui cuptor;
printre gînduri se-nfiripă o-ntrebare, de-am să mor,
moartă mă vei ține-n brațe, să mă-nveți din nou să zbor?
am să zbor doar cu-o aripă, cu cealaltă-am să cobor.

mă închin la umbre noaptea, noaptea-n cuibul acvilin,
și adorm încet, cum nimeni n-a dormit, șuierător;
amintire, un destin, în pămînt se scurge lin
curcubeul și suspin; din senin, tulburător,
lacrimi stinse, de rubin; Luna o să-mi ia cu mîna,
febra rece și de dor am să te visez lupoaică
În ținutul lupilor.

Pot să ?...

pot să respir ca peștele-n apă?
sau ca un vierme să cresc în pământ?
sîngele curge-n vene degeaba
sufletul meu e o pală de vînt

pot să șterg cu buretele totul?
sau să revendic iubirea ce-a fost?
timpul trece și trece degeaba
eu îmi zidesc prin credință un rost

pot să privesc din spate de pleoape?
sau să adorm și cu ochii deschiși?
inima-și bate gura degeaba
sîntem cu toții tăcerii promiși

Să credem cu toții-n minunile lumii

să credem cu toții-n minunile lumii
în prime majore, în nunți fastuoase
în jocuri cu cifre mereu norocoase
pomana din ceruri să cadă, să cadă
să facă nebunii cu regii rocadă

să plîngă degeaba preasfînta icoană
cînd frica de viață ne pune pe goană
cînd moartea ne-arată o singură cale:
spre cruce se merge-n picioarele goale

*și stăm picior peste picior
genunchii-s slabi și tot ne dor
și stăm cu pumnii strînși în sus
amenințîndu-l pe Iisus*

să credem cu toții-n minunile lumii
în filme science-fiction, în trucuri frumoase
în prima iubire cu hainele scoase
să aibă și orbul minunea: să vadă
și-apoi să se-arunce cu ochii la pradă

și totuși să facem de dragul de-a face
războaie cu morți odihnindu-se-n pace
să știm că pe lumea cealaltă cu toții
vom fi copleșiți de iertări și emoții

*și stăm picior peste picior
genunchii-s slabi și tot ne dor
și stăm cu pumnii strânși în sus
amenințându-l pe Iisus*

Și semeni printre semeni

Și iată-l cum pășește
E mai bătrîn cu-o treaptă
A fi este – lumește –
O pildă înțeleaptă

Și iată-l cum se-nalță
La cer fără să-l doară
E plin de cutezanță
Ca și întîia oară

Și iată-l cum grăiește
Prin cărțile creștine
De mori este lumește
Și voi veți fi ca mine

Și iată-l cum coboară
În tot se regăsește
E croncănit de cioară
Și aripă de pește

Și căi necunoscute
Culegi ceea ce semeni
Și vrute și nevrute
Și semeni printre semeni

Și iată-l cum și-ascute
Privirea pe-ndelete
Și suflete pierdute
Te hăituiesc în cete

Și iată-l cum domnește
În viață și în moarte
Lumește nelumește
Aproape și departe

Și iată-l cum pășește
Poet printre poeți
Lumescul nelumescul
Mă vreți și nu m-aveți...

Dragoste de heruvim

aș vrea o stea să-mi dai,
atît îți cer, o stea.
din baldachin de stele
coboară către mine
un fulg de nea.

pe-al razelor drumeaguri,
din ceruri de bazalt,
culege-mi o crăiasă.
fuiori de noururi înconjor
a mirelui aleasă.

pe trepte de topaz
un heruvim se scurge.
psalmodic avatar,
cu clinchet de aramă,
la el mă cheamă :

iubitul meu teluric,
ce dragostea fierbinte
în înger îl preschimbă,
oferă-mi fruntea dalbă
să-ți pun cunună.

cînd soarele ivește
stingînd patima nopții,
din vremuri regăsite,
pe miticele plaiuri
tu mă-nsotește.

iubita mea divină,
privește-n jos altarul
umbrit de lapidarii.
blestemul ce m-apasă
e dat uitării.

de stîncă-mi este fața,
niciicînd nu voi tresare,
iar glasu-mi e pecete,
șuvoaie de tăcere
mă împresoară.

în murmur de ceasloave
cu foi de pergament,
cu iz de palisandru,
un cîntec se aude,
de copilandru.

cu brațele întinse,
prolog de incantații
spre demiurg purced,
iar corpu-mi prinde aripi,
spre tine zbor.

aș vrea o stea să-ți dau,
atît aș vrea, o stea.
cadoul nunții noastre,
a dragostei făclie,
pe vecie.

Renunțare

Oprește-ți clepsidra, timp orbit de uitare,
nisip mi-este inima pierdută-n șoapte hoinare.
Plîng. Se-aștern amintirile potecîndu-mi durerea,
în pîntecul liniștii se naște iubirea
ce moare.

Mă lepăd de umbra ce-mi ține sufletul viu,
de urmele pașilor rătăciți în pustiu.
Mă frîng. Gheață mi-i templul de vise și gînduri,
nălucă pribeagă-n deșertice vînturi
să fiu.

Lui Eminescu

ne priveam amândoi într-un lac de cleștar,
sălciile suspinau la maluri,
aș mai plînge din nou dar ar fi în zadar,
te-am pierdut printre ani – printre valuri.

ne odihneam regăsiți sub teiul bătrîn,
din flori îți împleteam o cunună,
flori muritoare – nemuritoare rămîn
sus pe cer – și Luceafăr și Lună.

lacrimi se alunecă șuvoi pe obraz,
amintindu-mi de întâiul sărut,
inima freamătă de atîta necaz,
noi te-am pierdut, te-am pierdut, te-am pierdut.

Spărgătorul de cruci

colind străzi pustii și aprind felinare,
iubirile mele prin gânduri hoinare,
memorii ascunse de trecerea vremii,
când viața acordă distinsele premii.

colind cât e lumea de mare, pământul
iubirile mele trecute ca gândul
și umbra își pune în mine credința,
s-o port spre-ntunericul veșnic – sentința.

colind cimitire, aduceri aminte,
iubirile mele cu somnul cuminte,
strigoii dansează – Spărgătorul de cruci,
în liniștea nopții te dezgrop, mă seduci.

Vigor Mortis

Și pietre aud pietre crăpînd de jale seacă
Și liniștea așterne la tîmple promoroacă
Și bîntuie-o stihie prin colțurile nopții
Și morții sînt cu viii și viii sînt cu morții

Și cîinii-și mușcă limba și limba li se-nnoadă
Sînt javre hămesite ce șuieră din coadă
Și corbii se adună, mănîncă dintr-o mînă
Cadavre aburinde, căzute într-o rînă

Și sîngele e negru și sîngele încheagă
Și moartea-i viguroasă și viața este bleagă
Și viermii se îndoapă din leșuri putrezite
Și porți spre izbăvire ce strașnic sînt păzite

Te-am dorit

Te-am dorit dintotdeauna,
Te-am dorit la pieptul meu,
Tu să fii a mea iubită,
Eu să fiu al tău, mereu.

Ești cu mine pretutindeni,
Chiar și-n visul cel adânc.
Te doresc așa cum nimeni
Te dorește pe pământ.

Fii cu mine nimfă blondă,
Să-ți văd chipul surîzând,
Să-mi plimb palma mea prin păru-ți
Perlele să ți le strâng,

Să te-alerg pe malul mării,
Să-ți spun șoapte dulci de-amor
Și în clipa sărutării
Să sfidăm natura-n zbor...

Tu, Sfinte Laurențiu

Tu, Sfinte Laurențiu, nu ai aceleași vine
Ca ale mele brațe ce-au îndurat mînia,
N-ai cunoscut Carpații, cîmpiile Rovine
Sau Marea mea cea Neagră ce scaldă România.

Tu, Sfinte Laurențiu, nu ești un cheag de sînge
La margini de imperii și năvăliri barbare,
N-ai cunoscut durerea românului ce plînge
Lovit de patru vînturi cuprinse de turbare.

Tu, Sfinte Laurențiu, nu vei afla vreodată
De sora ta bătrînă ce curge-n răsărituri,
Dar vei cunoaște dacul cu fața sa brăzdată
Și ochii săi albaștri, lipsiți de licărituri.

Ultimul cuvânt

Am scris în piatră numele de-o șchioapă
Și versuri rupte file din poveste
Tot ce-a rămas din viață este-o groapă
Și crucea care-mi dă de veste

Frunze se-aștern pe iarba ofilită
Anii adorm pe ale tâmplei creste
Inima se zbate-n piept mototolită
Plîng ceară lumînările neveste

Ceasul rămîne stană pe perete
Cu limba prinsă într-un cui
Privindu-mă ca o pecete
Iscălitura nimănui

Patul mă-mbracă în veșminte
Croite lungi pîn' la pămînt
Albe ca neaua pe morminte
Și reci ca ultimul cuvînt

Adio

Un oarecare

prea încrămenit de timpul
ce s-a scurs fără-ncetare,
oare voi avea puterea
să ajung la tine, oare ?

suferind o viață-ntreagă,
trup pe-un caldarîm de oase,
și purtînd amărăciunea
pe cărări misterioase,

am decis s-aleg speranța,
tu, speranța vieții mele,
oare cine știe drumul,
trecătoare printre stele ?

oare cine știe visul
din ce lume se ivește ?
eu te aflu-ntr-o icoană,
mă iubești dumnezeiește...

prea încremenit de timpul
ce s-a scurs fără-ncetare,
fiara își înfige gheara
și mă doare și mai tare.

suferind o viață-ntreagă,
o confund cu fericirea...
oare cine știe leacul
care-mi vindecă iubirea?

întrebări fără răspunsuri,
sînt doar vorbe trecătoare
și vor trece anotimpuri
să rămîn un oarecare...

O pată de culoare

poetul e în vervă și verva e poetul
ce oare îi rezervă din ceruri alfabetul ?
deschide cartea groasă cu foile virgine
și scrie epopeea tiparelor aldine
ce titlu să îi pună tristeții fără nume ?
pe care dintre muze, în vers, să o sugrume ?
poetul e în vînă și vîna e poetul
și sîngele ne spune: acesta e profetul
durerii nu-i va pune cea mai frumoasă mască
și foamea ancestrală n-o va hrăni cu pască
și lacrimi el va curge, ca să sfințească glia
din negurile vremii îl strigă România
fiți gata, e momentul, să vină sfînta moarte
din tainițele nopții se-aude de departe
un scîncet de copil și-un urlet decibelic
și inima oftează în spațiul interbelic
și Luna își arată cadavrul pe fereastră
o palidă făptură ce intră-n casa noastră
poetul e pe moarte și moartea e poetul
și veșnic, peste toate, își pune epitetul
a fi sau a nu fi, aceasta-i întrebarea
răspunsul îl aflăm odată cu turbarea
copertile se-nchid, poetul se rezeamă
de ultima secundă și nu mai are teamă
deschide ochii larg, cît viața să încapă
în spatele retinei se adîncește-o groapă

și trupul se agață de ultima suflare
și tot ce i-a plăcut – acum a se pare...
și tot ce i se pare – îi place și mai mult
nu-i nici o îndoială în spațiul cel ocult
o flacără se-aprinde și-un muc de lumânare
ne spune cald adio – cu ceară și cu fum
și sângele rămîne o pată de culoare
e urma unui scrib ce a plecat la drum

Dreptul la nemurire

dreptul la nemurire începe cu numele mic

pe lume un Om s-a născut, în Cer nemurirea așteaptă
ca numele Omului – mic – s-apuice pe calea cea dreaptă

dreptul la nemurire începe cu prima durere

pe lume un Om s-a rănit, în Cer nemurirea așteaptă
ca Rana să doară adânc și Crezul – mai sus cu o treaptă

dreptul la nemurire începe cu prima iubire

pe lume un Om a iubit, în Cer nemurirea așteaptă
ca toate cuvintele lui să fie o singură Faptă.

dreptul la nemurire începe cu prima poezie

pe lume un Om a mai scris, în Cer nemurirea așteaptă
ca toate poemele lui să fie citite în șoaptă

dreptul la nemurire începe cu prima moarte

pe lume un Om a murit, în Cer nemurirea așteaptă
ca-n ciuda dorințelor lui, să aibă o moarte-nțeleaptă

e dreptul meu să cred în nemurire

e dreptul meu să fiu nemuritor

Vorbe

Vorbele, pietre grele de moară,
macină timpul fără să-l doară;
vorbele, pietre de temelie
pentru casa aflată sub glie.

Zvîrle pietre departe cu ură,
arma crimelor este în gură;
trupul amnar și sîngele iască,
pe toți dușmanii să îi lovească.

Vorbele, pietre ponce din lacrimi,
curăță mîini asprite de patimi;
vorbele, spuse ca vorbele-n vînt,
întorc și frații culcați în mormînt.

Zvîrle pietre departe cu ură,
nu va mai curge lacrima sură;
trupul amnar și sîngele iască,
nu vor afla nicicînd să grăiască.

Sîmbete maligne

Mai lasă din crepuscul să plouă cu rugină,
să cuibărească-n palmă crucea vieții,
mai lasă heruvimii să zboare-n plastilină,
să cadă în caverne, unde-au murit asceții.

Mai lasă săbii-aripi să spintece lumină,
nechezul galben-vînat, apocaliptic cîntec,
mai lasă iarba rea să plămădească-n pîntec,
scîncetul lunii sterpe, urlat de lună plină.

Mai lasă-a patra parte de foamete sangvină,
măsura : grîu și aur, la poartă o jivină,
mai lasă pe jertfelnic un miel abominabil,
șapte peceteți pe suflet, blestem inevitabil.

Mai lasă-mi ziua șapte

Zei sînt de humă

din pîntece de cer un fulger crud trăsnește,
cu limba sa tăioasă tăcerea o sugrumă,
tu, înger decăzut, oare-mi aduci de veste
că zeii sînt de humă și toți se-adună-n turmă ?

mirosul de mormînt în suflet îmi duhnește,
cadavre pretutindeni și-un gust amar de sînge,
tu, înger decăzut, oare-mi aduci de veste
că rugăciunea noastră la Domn nu mai ajunge ?

din pîntece de cer o pasăre coboară,
cu limba sa tăioasă tăcerea o sugrumă,
tu, înger decăzut, oare-mi aduci de veste
că moartea-i o durere care nu lasă urmă ?

A mea aleasă

Pe seară te sărut cuneiform iubito,
Deja te-nghesui într-un gând.
Statornici-voi rînd cu rînd
Pe zbîntuiri de sînge-ceară.

Îți voi clădi columne, piramide
Surgîndu-se în cerul fără fund.
Vulcanii noroioși fi-vor sorginte
Dorințelor ascunse-n suflet-prund.

La noapte-înaripa-te-voi mireasă,
În dimineți la piept am să te strîng.
Surpa-vom zile-n vise de pămînt;
Sub luna plină, ambrozia culeasă

Ne va uni sub legămînt.

Mănunchi de iubire

tu, Doamne
cum vrei inima noastră servită
mai fragedă sau mai lovită
în sânge, prăjită sau fiartă
să fie și vie și moartă
stropită cu vin sau cu bere
cu dragoste sau cu durere
să fie-afumată, sărată
să fie de lacrimi udată
să aibă și trup – garnitură
mai mică, să-ncapă în gură
mai mare, tăiată-n bucăți
sau două la fel – jumătăți
tu, Doamne
cum vrei inima noastră servită
mai liberă sau mai strivită
să fie uitată de soartă
să bată din poartă în poartă
cerșind un mănunchi de iubire
primind un noian de-amăgire
s-ajungă la sfântul cel – Petre
s-arunce degeaba cu pietre
și-n ultima sa zvicnitură
să-și verse amarul cu ură
să n-aibă nimic ce s-o doară
și-apoi, liniștită, să moară...

Să nu fiu

prima vorbă spusă la venire
sînt c-un pas în groapă
nemurire

dumnezeu își rîde-n barbă
dracii șerpuiesc
prin iarbă

*rănilile nu le mai număr
îmi port îngerul
pe umăr*

rugăciuni prăpăstioase
cancerul roade
la oase

ca un câine vagabond
moartea face înc-un
rond

ultima nedumerire
să nu fiu nu-mi stă
în fire

și în nopțile senine
eu răstălmăcesc
destine

Vrei să găsești poezia ?

versul cu rimă sau alb, ce mai contează române,
tot ce-i scris cu trăire, tot poezie rămîne,
suflet, curaj, izbăvire, ultimul zbor către cer,
dor, regăsire, iubire și mai presus un mister.

vrei să găsești poezia ? strig-o tare pe nume,
bate neobosită într-o cămară anume,
dă cu pumnul în coaste și năvălește prin vine,
nu întreba poezia unde-i șade mai bine.

las-o să-ți fie stăpînă, tu ascultă-i doar glasul,
te va-nvăța cu răbdare cum să ții cu ea pasul,
vrei să cunoști și cuvîntul care te face poet ?
nu căuta-n manuale cel mai frumos epitet.

scrie pe pagina albă ceea ce simți și ce vrei,
spune-ți cu drag rugăciunea, chiar și în groapa cu lei,
lasă-ți iubirea să plece și nu privi cu necaz,
tot ce ai dat te va face mai fericit și cu haz.

versul cu rimă sau alb, ce mai contează române,
chiar și pe lumea cealaltă, tot poet vei rămîne,
scrie cu lacrimi și sânge și vei compune mereu
viața din simple cuvinte, cum le-a lăsat Dumnezeu.

Soarta poezilor

nu credeți că poate acum e momentul
să-i cerem iubirii și devotamentul ?
nu credeți că astăzi cuvîntă profeții ?
cu cine se luptă întruna poezii ?

cu umbre, cu demoni, cu muze parșive
cu versuri în sânge și lacrimi tardive
cu vise cumplite-n secundele care
idilele nopții ne sînt mai precare

cu gesturi mocnite-nainte de vreme
cu divinitatea uitînd să ne cheme
cu lumea grăbită rămasă perplexă
în fața gîndirii atît de complexă

cu viața și moartea – iluzii obscene
cu pornografia impusă pe scene
cu transcendentala dorință de-a trece
în dimensiunea obscură și rece

cu boala și viermii – agnostice farse
cu plata în rate și suflete arse
cu sprijin în cârje, mergînd către ceea
ce ne-alienează de tineri – ideea

ideea că-n lumea aceasta atroce
poetii-mpreună însumă o voce
menită să schimbe iubiri și destine
nu vreți să-nțelegeți, rămîneți cu bine!...

Pietre de hotar

Ți-e dor și dacă te întorci – dispar
Eu sînt sortit ca pe acest pămînt
Să te rănesc și să nu ai habar
Cînd sînt purtat pe buze și cuvînt

Ți-e dor și dacă te întorci – presar
Nisipul urmei tale pe mormînt
Și voi cinsti cu viața un pahar
Fără să sper și fără să mai cînt

Ți-e dor și dacă te întorci – tresar
Noi ne-am promis cu sînge – jurămînt
Că ne vom pune pietre de hotar
Și-or să ne fie florile veșmînt

Cuprins

Ionuț Caragea sau Poezia ca dicționar al suferinței	5
Durere-moarte-viu	9
Negru sacerdot	10
Lacrimi de zefir	11
Deschide ochii larg	12
Exil	13
Moartea, muza vieții mele	14
Nunta de argint.....	15
33 bis	16
Vinerea Mare	18
Meșterul cancan	19
Adio, nemurire	20
Actor de pantomimă	21
Avem nevoie ?	22
Afară ninge rar	24
Alabastru	25
Amar	26
Avort	27
Boala	28
Cu-acest poem... ..	30
Dormeau părinții tăi în sicriu	32
Efemer	33
Eu la pătrat	34
Șahul etern	35
Femeia-vărsător.....	36
Sărut de porțelan	37

Îmi port îngerul pe umăr	38
Festina lente	40
Jack Spintecătorul	41
Macabru	42
Migrenă	44
Reguli nescrise	46
Azi iarba crește-crește	47
Creatoarea de coșmaruri	48
Frig în tainițele nopții	50
Moartea n-are flec la tocuri	52
Pe ultimul drum	53
Sînge	54
Moartea-n patul meu se-așterne	56
Umbra vieții	58
Nu sînt singur	59
Nu sîntem animale	60
Pîntecul matern	62
Sfertul de Om	63
Poetul sufletelor triste	64
Baba-oarba	65
Lupoaica	66
Pot să ?	67
Să credem cu toții-n minunile lumii	68
Și semeni printre semeni	70
Dragoste de heruvim	72
Renunțare	75
Lui Eminescu	76
Spărgătorul de cruci	77
Vigor Mortis	78
Te-am dorit	79
Tu, Sfinte Laurențiu	80
Ultimul cuvînt	81
Un oarecare	82

O pată de culoare	84
Dreptul la nemurire	86
Vorbe	87
Sîmbete maligne	88
Zei sînt de humă	89
A mea aleasă	90
Mănunchi de iubire	91
Să nu fiu	92
Vrei să găsești poezia ?	94
Soarta poetilor	96
Pietre de hotar	98

fides

Colecția EIDOS

1. Vasile Mihăescu – *Mustățile lui Demiurgos. Demiurgos's Moustaches*
2. Miriam Mușat – *Iată de ce*
3. Nicolae Ionel – *Flori de Cireș*
4. Teofana Botoșineanu – *Și eu Te-am răstignit*
5. Virgil Poiană – *Catehism transilvan*
6. Nicolae Ionel – *Haiķu*
7. Florin Țupu – *Robia cuvîntului*
8. Nicolae Ionel – *Dor din dor*
9. Nicolae Ionel – *Rugăciune*
10. Adrian Voica – *Hanul cuvintelor*
11. Emilian Marcu – *Scoica sonoră*
12. Florin Țupu – *Catapeteasma interogației*
13. Nicolae Ionel – *Cîntece de leagăn*
14. Mihail Eminescu – *Poesii. Poèmes*
15. Laura Ciobanu – *Este vorba de tine*
16. Nicolae Ionel – *Cît îi ceru și lumea*
17. *** – *Psalmii*
18. Florin Țupu – *Jertfa eutimică*
19. Dorin Popa – *Cînd o femeie vine către tine*
20. Dorin Popa – *For ever for never*
21. *** – *Harmony – Anthology of the 3rd World Congress of Poets for Poetry Research and Recitation, Iași, 2001*
22. Nicolae Ionel – *Marginea singurătății*
23. Bluma Finkelstein – *Faleză timpului*
24. Lucien Noullez – *Poezii*
25. Horia V. Lefter – *Eu, el, ea și noi. Moi, lui, elle et nous*
26. Mariana Zavati Gardner – *Șoapte. Antologie de poezii*
27. *** – *De Dragobete. Antologie de poezie de dragoste*
28. Ionuț Caragea – *Omul din cutia neagră*
29. Ionuț Caragea – *33 bis*
30. Ionuț Caragea – *Analfabetism literar*
31. Viorel Zegheru – *Eclousions. Ecloziuni*
32. Nicolai Ciobanu – *Poezii*
33. Ionuț Caragea – *Dicționarul suferinței*
34. Ionuț Caragea – *Negru Sacerdot*

Editura FIDES
EDITURĂ RECUNOSCUTĂ DE CNC SIS

IAȘI, RO, UE
tel./fax: +40 232 22 53 87
mobil: +40 740 04 99 91
editura_fides@yahoo.fr
www.fides.srv.ro

PRINTED IN EU